

Arrest

nr. 186 643 van 9 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 2 mei 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORIDER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 maart 2006 een eerste asielaanvraag in. Op 25 januari 2007 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 23 augustus 2007 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep van verzoeker tegen deze beslissing.

1.2. Verzoeker werd op 12 november 2007 een bijlage 13quinquies betekend.

1.3. Op 23 februari 2011 wordt verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op repatriëring. Op 27 juni 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 29 juni 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) af te geven.

1.5. Verzoeker diende meerdere aanvragen tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006 en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna : Vreemdelingenwet) in. Deze werden allen verworpen. De eerste aanvraag van 26 mei 2008 werd op 13 mei 2009 onontvankelijk verklaard. Verzoeker werd een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen betekend op 22 mei 2009.

De tweede aanvraag op 23 juni 2009 en 1 juli 2009 werd op 22 juli 2013 ongegrond bevonden en verzoeker werd op 18 september 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 7 dagen en een inreisverbod van 3 jaar betekend.

1.6. Op 4 juli 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van de in overwegingname van de tweede asielaanvraag. Deze beslissing wordt op 5 juli 2011 ter kennis gebracht aan verzoeker.

1.7. Op 8 juli 2011 heeft verzoeker een vordering ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juni 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) en van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 juli 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juni 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten en van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 4 juli 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt bevolen.

1.8. Op 29 augustus 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het beroep ingediend op 22 september 2011 tegen deze beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd ongegrond bevonden bij arrest van de Raad van 19 december 2011, nr. 72 104.

1.9. Bij arrest van 15 april 2013, nr. 100 880 werd de beslissing van 22 september 2010 genomen op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006 en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna : Vreemdelingenwet) geannuleerd.

1.10. Verzoeker dient een tweede asielaanvraag in op 29 augustus 2011. De commissaris-generaal weigert de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming. Het beroep bij de Raad werd verworpen op 19 december 2011 met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 7 dagen (bijlage 13quinquies van 12 november 2012).

1.11. De derde aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 2 maart 2012 werd op 8 maart 2013 onontvankelijk verklaard en verzoeker werd opnieuw een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten betekend.

1.12. De vierde regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van 16/09/2015 en 27/07/2016 werd op 20/10/2016 zonder voorwerp verklaard, met bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten betekend op 07/11/2016. De vijfde aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 17/02/2017 werd op 11/04/2017 opnieuw onontvankelijk verklaard en betekend op 02/05/2017.

1.13. Op 2 mei 2017 werd verzoeker opnieuw het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.14. Dit zijn de bestreden beslissingen. Zij luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: H.

voornaam: S.

geboortedatum: 10.04.1980

geboorteplaats: Poonch

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene verblijft sinds 2006 in België. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 11 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

Betrokkene werd aangetroffen samen met de Pakistaanse onderdaan M. Z. (OV8126267). Ze verklaren niets over hun relatie, ze zouden alvast geen familie zijn van elkaar. Beiden zijn illegaal, ze kunnen dus samen terugkeren naar het land van herkomst indien zij dat wensen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is geen sprake.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van hem arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 07/11/2016. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig verblijfsdocument. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan hem onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende twee asielaanvragen in die beide werden verworpen.

- 21/03/2006: eerste asielaanvraag, 24/01/2007: CGVS weigert vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming, beroep bij de RVV verworpen op 23/08/2007, met bevel om het grondgebied te verlaten binnen 15 dagen (bijlage 13qq van 12/11/2007)

- 27/06/2011: tweede asielaanvraag, 29/08/2011: CGVS weigert vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming, beroep bij de RVV verworpen op 19/12/2011 met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 7 dagen (bijlage 13qq van 12/01/2012).

Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg

geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij hem verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende meerdere aanvragen tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 in. Deze werden alle verworpen.

- 26/05/2008: 1ste aanvraag, 13/05/2009: onontvankelijk met bevel om grondgebied binnen 30 dagen te verlaten, kennisname op 22/05/2009

- 23/06/2009 en 01/07/2009: 2de aanvraag, 22/07/2013: ongegrond met bevel om het grondgebied te verlaten binnen 7 dagen en inreisverbod van 3 jaar, 18/09/2013: betekening

- 02/03/2012: 3de aanvraag, 08/03/2013: onontvankelijk met bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten - 16/09/2015 en 27/07/2016: 4de aanvraag, 20/10/2016: zondervoorwerp verklaard, met bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, 07/11/2016: betekening

- 17/02/2017: 5de aanvraag, 11/04/2017: onontvankelijk verklaard, betekening op 02/05/2017

Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verblijft sinds 2006 in België. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 11 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

Betrokkene werd aangetroffen samen met de Pakistaanse onderdaan M. Z. (OV8126267). Ze verklaren niets over hun relatie, ze zouden alvast geen familie zijn van elkaar. Beiden zijn illegaal, ze kunnen dus samen terugkeren naar het land van herkomst indien zij dat wensen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is geen sprake.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 07/11/2016.

Betrokkene verblijft sinds 2006 in België. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 11 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

Betrokkene werd aangetroffen samen met de Pakistaanse onderdaan M. Z. (OV8126267). Ze verklaren niets over hun relatie, ze zouden alvast geen familie zijn van elkaar. Beiden zijn illegaal, ze kunnen dus samen terugkeren naar het land van herkomst indien zij dat wensen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is geen sprake."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient de verwerende partij te worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

2.2. In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij een exceptie op van het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoekende partij. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

2.3. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn enig middel de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.4. De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schendingen van artikel 3 van het EVRM geenszins kan worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, ook al zou de gemachtigde van de staatssecretaris wettelijk verplicht zijn deze te nemen.

2.5. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verzoeker is thans van zijn vrijheid berooft met het oog op zijn verwijdering naar Pakistan, zoals blijkt uit de bestreden beslissing zodat het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk wordt vermoedt.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals

gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van *“de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve beslissingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, de manifeste beoordelingsfout, de miskennis van het gezag van gewijsde”*, schending van artikel 3 van het EVRM.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aangetoond.

Verzoeker betoogt dat *“niet kan volstaan worden met een verwijzing naar een toestand anno 2011 om te stellen dat uit de beoordeling destijds redelijkerwijze kan afgeleid worden dat betrokkene anno 2017 geen actueel reëel risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM”*. Verzoeker meent dat ook de verwijzing naar de beoordeling inzake de aanvraag ogv artikel 9 bis niet volstaat; *“de beoordeling inzake het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden een beoordeling die een andere finaliteit nastreeft, dan diegene die het vaststellen van een mogelijke schending van artikel 3 betreft; verder stelt de beslissing dd 11/4/2017 inzake de aanvraag ogv artikel 9 bis dat de bewijslast inzake een mogelijke schending van artikel 3 EVRM door verzoeker dient aangetoond te worden;”*. Aldus voert verzoeker eigenlijk de schending van de materiële motiveringsplicht alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aan.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het

zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze schendingen worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te

gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Verzoeker stelt dat zijn *“laatste asielaanvraag dateerde van 2011 en verzoeker sedertdien onafgebroken actief is geweest en gebleven als secretaris van de UKPNP Belgium. Terwijl zijn zichtbaarheid hierbij enerzijds nog is toegenomen en terwijl ook anderzijds de situatie van de mensenrechten verslechterd en de Pakistaanse inlichtingendiensten strenger optreden en meer macht hebben gekregen. Terwijl verzoeker in het kader van zijn regularisatie aanvragen progressief informatie heeft meegedeeld aan verwerende partij maar dat deze uiteraard een andere finaliteit nastreefde, hetzij het aantonen van buitengewone omstandigheden. Terwijl niettemin niet kan volstaan worden met een verwijzing naar een toestand anno 2011 om te stellen dat uit de beoordeling destijds redelijkerwijze kan afgeleid worden dat betrokkene anno 2017 geen actueel reëel risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. Terwijl destijds reeds in het arrest nr 64 595 dd 11 juli 2011 door uw Raad werd geoordeeld dat gegevens die aangebracht werden na een (eerste, in casu tweede) asielaanvraag en betrekking hebben op recentere politieke activiteiten nieuwe elementen zijn, die aanwijzingen kunnen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging, of nog schending van artikel 3 EVRM. Terwijl de bestreden beslissing zich dus moet baseren op actuele en volledige informatie mbt de activiteiten en het profiel van betrokkene enerzijds, en de politieke en humanitaire toestand in het land van herkomst anderzijds.*

Terwijl anderzijds de verwijzing naar de beoordeling inzake de aanvraag ogv artikel 9 bis niet volstaat; ten eerste zal verzoeker deze beoordeling eerstdaags ook aanvechten en staat deze beoordeling dus niet definitief vast; deze is trouwens niet precies, en maakt een amalgaam van de beoordeling inzake de buitengewone omstandigheden enerzijds en een mogelijke schending van artikel 3 EVRM anderzijds; ook zij verwijst trouwens als basis voor haar besluit naar de beoordelingen van het CGVS en de RvV (dd 2007 en 2011)

ten tweede is de beoordeling inzake het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden een beoordeling die een andere finaliteit nastreeft, dan diegene die het vaststellen van een mogelijke schending van artikel 3 betreft; verder stelt de beslissing dd 11/4/2017 inzake de aanvraag ogv artikel 9 bis dat de bewijslast inzake een mogelijke schending van artikel 3 EVRM door verzoeker dient aangetoond te worden;

Terwijl het niettemin zo is dat –zeker in het kader van de huidige uitwijzingsprocedure- verwerende partij zelf dient na te gaan of de uitvoering van de beslissing mogelijks een schending van artikel 3 EVRM kan veroorzaken.

Terwijl het dus vaststaat dat de 2 hoofmotieven, namelijk verwijzing naar enerzijds de beoordeling inzake de gedateerde asielaanvragen en anderzijds de beoordeling inzake een aanvraag ogv artikel 9 Vw. niet volstaan en niet afdoende zijn om te besluiten dat verzoeker geen risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM ingeval van terugleiding naar Pakistan”.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij tweemaal asiel aanvraag namelijk op 21 maart 2006 en op 23 juni 2009. Op 23 augustus 2007 oordeelde de Raad in beroep tegen de eerste asielaanvraag *“dat verzoeker omtrent de reden van zijn vertrek nl. de ontvoering door de ISI geen coherente verklaringen heeft afgelegd, wat zijn vervolgingsfeiten ongeloofwaardig maakt (...) Ook de gebeurtenissen net voor zijn “vlucht” uit Pakistan zijn allerm minst geloofwaardig. (...) De Raad heeft er reeds op gewezen dat geloof wordt gehecht aan verzoekers lidmaatschap van de UKPNP doch geen geloof wordt gehecht aan zijn incoherent vervolgingsrelaas. Noch zijn activiteiten voor de UKPNP in België noch de door hem ingediende krantenartikels vermogen de bovengestelde vaststellingen te weerleggen”.* Bij arrest van 19 december 2011, nr. 72 104 oordeelde de Raad in beroep tegen de tweede weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal dat de door verzoeker neergelegde documenten ofwel geen bewijswaarde hebben, ofwel inhoudelijk ongerijmd zijn en niet kan aangenomen worden dat deze authentiek zijn (FIR) en dat de *“brieven van J. M.en H. A. vertonen een gesolliciteerd karakter en missen derhalve eveneens de nodige objectieve bewijswaarde”.* Voorts stelde de Raad vast dat uit het administratief dossier *“blijkt dat verzoeker in het kader van zijn regularisatieaanvraag een*

paspoort aangevraagd en bekomen heeft op 8 juni 2010, geldig tot 7 juni 2012, van de Pakistaanse ambassade in Brussel. De vaststelling dat “verzoeker zich vrijwillig wendt tot zijn nationale overheden om officiële documenten te bekomen verhindert zodoende nog enig geloof te hechten aan verzoekers bewering diezelfde overheden te vrezen wegens zijn politieke overtuiging. (...) Ten overvloede kan worden vastgesteld dat verzoeker, wiens eerste asielaanvraag reeds werd afgewezen in 2007, wachtte tot 27 juni 2011 alvorens een tweede asielaanvraag in te dienen. Verzoeker zat bovendien reeds opgesloten sedert februari 2011 en wist bijgevolg dat een repatriëring nakend was. Een eerste poging tot repatriëring op 21 juni 2011 was overigens reeds mislukt omdat verzoeker weigerde mee te werken. Verzoekers houding, met name het manifesteren van het indienen van een nieuwe asielaanvraag, is dan ook weinig verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoekers verklaring in het kader van zijn tweede asielaanvraag vervolgd te zullen worden door de Pakistaanse autoriteiten omwille van zijn politieke engagement in België overtuigt om deze reden dan ook geenszins gezien noch de stukken die verzoeker heeft neergelegd ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, noch de verklaringen die hij dienaangaande heeft afgelegd overtuigen (...) Verzoekers verklaring in het kader van zijn tweede asielaanvraag vervolgd te zullen worden door de Pakistaanse autoriteiten omwille van zijn politieke engagement in België overtuigt om deze reden dan ook geenszins gezien noch de stukken die verzoeker heeft neergelegd ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, noch de verklaringen die hij dienaangaande heeft afgelegd overtuigen. De door verzoeker bijgebrachte elementen ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag vermogen bijgevolg geenszins de negatieve appreciatie van de eerste asielaanvraag om te buigen. Gelet op hetgeen voorafgaat kan dan ook worden besloten dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij vervolging vreest in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”.

Uit voormelde arresten blijkt dat, na grondig onderzoek en rekening houdend met de op dat ogenblik beschikbare informatie de verzoekende partij niet in aanmerking kwam voor de toekenning van internationale bescherming. In het licht van de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus werd hetzelfde onderzoek gevoerd als thans dient gevoerd te worden in het kader van artikel 3 van het EVRM.

Indien de verzoekende partij meent dat artikel 3 van het EVRM geschonden is, dient zij op precieze wijze aan te tonen dat er elementen voorhanden zijn die in die richting wijzen en mag van haar verwacht worden dat zij nauwkeurig aanduidt welke nieuwe gegevens er bestaan die betrekking hebben op haar persoonlijke situatie die maken dat de voorgaande beoordelingen achterhaald zijn. Om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen moeten immers de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.).

Uit bovenstaande blijkt dat waar de bestreden beslissing verwijst naar de twee verworpen asielaanvragen en stelt dat door “het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij hem verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM” de gemachtigde wel rekening heeft gehouden met verzoekers persoonlijke omstandigheden, en wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, bij zijn verwijdering zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Immers de gemachtigde kan bezwaarlijk worden verweten geen rekening te houden met een asielaanvraag die verzoeker nooit heeft ingediend. Immers indien verzoeker meende dat hij alsnog internationale bescherming behoefde om zijn activiteiten in België voor de UKPNP na 2011, dat kon verwacht worden dat hij na 2011 dit kenbaar zou maken en een asielaanvraag zou indienen. Hij heeft dit niet gedaan terwijl hij wel bekend was met deze procedure. Bovendien heeft hij wel vijf aanvragen tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend die niet hebben geleid tot de machtiging tot verblijf. Ten slotte blijkt uit de documenten toegevoegd aan stuk 3 bij het verzoekschrift “*afschrift aanvraag 9 bis dd 17/2/2017 met stukken inzake actief militantisme voor UKPNP*” dat verzoeker actief is voor deze beweging, wat niet wordt betwist. Voorts blijkt dat de UKPNP veel belang

hecht aan contacten met de Europese Unie en de diplomatieke wereld, dat verzoeker een kort stukje schreef over de *'Tribal invaion in Jammu & Kashmir'* op 22 oktober 1947 en enkele verslagen over ontmoetingen met delegaties in Brussel. Echter nergens wordt enigszins aantoonbaar gemaakt - laat staan op concrete wijze - dat verzoeker bij een terugkeer naar Pakistan zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM terwijl redelijk is aan te nemen dat verzoeker die reeds jarenlang, minstens in België, actief was voor deze beweging en hiervoor de Europese Commissie en meerdere diplomaten aanspreekt, op eenvoudige wijze over alle nuttige informatie hiertoe kan beschikken. Verzoeker toont dat ook niet aan dat de arresten gevelde inzake zijn asielaanvragen *"gedateerd"* zijn en het niet redelijk was voor de gemachtigde om zich daarop te steunen om te besluiten dat hieruit redelijkerwijze kan *"worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij hem verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM"*. Volledigheidshalve kan nog vastgesteld worden dat het rapport waarvan wordt aangekondigd in het verzoekschrift dat het ter terechtzitting zal worden neergelegd (in pen niet leesbaar toegevoegd bij punten inventaris) ter terechtzitting niet wordt neergelegd.

Waar verzoekende partij nog stelt dat hij beroep zal aantekenen tegen de beslissing van ontvankelijkheid van zijn vijfde aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waar eveneens geen schending van artikel 3 van het EVRM werd vastgesteld, kan worden gesteld dat deze akte niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat op eerste zicht niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de eerste bestreden beslissing is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker toont *prima facie* niet aan dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde uit deze feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Het redelijkheidsbeginsel noch de materiële motiveringsplicht blijken op het eerste zicht geschonden. Een manifeste appreciatiefout blijkt op eerste zicht niet.

De Raad ontwaart in het verzoekschrift geen argumenten die specifiek tegen dit concrete motief gericht zijn. Gelet op wat hierboven wordt besproken maakt verzoeker op eerste zicht niet aannemelijk dat de gemachtigde toepassing diende te maken van de soevereiniteitsclausule.

Het enige middel is op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het

moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekende partij betoogt in het verzoekschrift dat zij ernstige middelen heeft aangevoerd en dat de bestreden beslissingen tot gevolg zullen hebben dat bij terugkeer er een blootstelling is aan schendingen van artikel 3 van het EVRM, indien zij dient terug te keren naar Pakistan.

De redenering van de verzoekende partij kan *in casu* niet gevolgd worden. Hoger werd aangetoond dat de verzoekende partij *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt zodat het volstaat te verwijzen naar de bespreking van dat middel.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde om de toekenning van een schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid te aanvaarden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij gedeeltelijk haar middelen herneemt, maar geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel afzonderlijk aantoonst terwijl een evident nadeel niet kan worden vastgesteld bij gebreke aan het aanbrengen van persoonlijke elementen die een mogelijke verwijdering van de verzoekende partij als gevolg zou hebben. Een loutere herhaling van de middelen volstaat niet om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen.

Er moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog opnieuw verwijst naar hetgeen zij reeds uiteengezet heeft in het kader van haar ernstige middelen, met name het middel gesteund op een schending van artikel 3 van het EVRM. Zoals reeds hoger uiteengezet, heeft de verzoekende partij een schending van voornoemd artikel *prima facie* niet aannemelijk gemaakt. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen.

Verzoekende partij toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede en derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. DECLERCK